

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Complectens ea quæ ad Sacramenta & mores pertinent

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1659

XXV. Quæ it obligatio pœnitentis circa pœnitentiam acceptandam & adimplendam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38979

erogandas, operariis vel debilibus personis ieiunia, mulieribus peregrinationes, valde occupatis multas preces; sed præcipuo studio confessarius cauere debet (Vt rectè monent S. Anton. Nau. & alij apud Laym, supra) ne tales imponat satisfactiones, ex quibus alij v. g. maritus, parentes, vel domestici in suspitionem peccati alicuius in confessione declarati venire possint, aut ex quibus conijciant, graue aliquod peccatum à pœnitente commissum fuisse: quod etiam habetur in Rituali Romano supra, vbi expressè prohibetur, ne vnquam pro peccatis occultis quantumuis grauibus manifesta imponatur.

SECTIO XXV.

Quæ sit obligatio pœnitentis circa pœnitentiam acceptandam, & adimplendam.

CERTVM est pœnitentem obligari ad acceptandam, & ad implendam pœnitentiam sibi rationabiliter à confessario impositam, nec posse licitè illam repudiare, & satisfactionem in Purgatorio implendam reseruare. Ita enim docet S. Thom. in 4. disp. 18. q. 1. a. 3. q. 3. & post illum Sot. Palud. Major, & alij plures, quos citat, & sequitur Suar. disp. 38. sect. 7. Ratio est; tum quia integritas Sacramenti à pœnitente seruanda id requirit; tum etiam, quia potestas ligandi, quæ Sacerdotibus à Christo Domino concessa est, in eo præsertim consistit (vt declarat Conc. Trid. sess. 14. cap. 8. & can. 15.) quòd Sacerdotes ex iudiciali, quam habent potestate, ligare possint pœnitentes ad pœnam; ad quam profectò eos ligare non possent, si ad satisfactionem implendam non possent eos obligare.

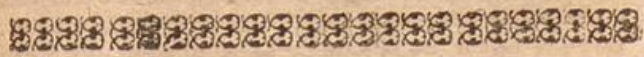
Vnde sequitur, illum peccare, qui pœnitentiam rationabiliter impositam acceptare non vult, aut acceptatam implere non curat; mortaliter quidem, si pœnitentia illa sit grauis; venialiter tantum, si leuis sit: vt docet Valent. quæst. 4. de Pœnit. pu. 4. Imò Suar. supra existimat, pœnitent-

nitentia cuiuscunque ob venialia peccata imposita omni-
 fionem, si contemptus absit, esse tantum venialem, si
 tamen confessarius nimis duram, aut difficilem poenit-
 entiam imponat, poterit poenitens ab eo postulare, ut
 illam minuat, aut mutet, cui tunc confessarius, quan-
 tum licite potest, annuere debet, ut docet Nau. cap. 20.
 n. 20. ne scilicet confessionis, & Poenitentia iugum ni-
 mis onerosum, & exosum reddatur: quod si confessarius
 nolet minuere vel mutare, poterit poenitens, antequam
 recipiat absolutionem, petita humiliter venia Sacerdoti
 rem alterum adire, ei que peccata omnia rursus confite-
 ri, & ab eo poenitentiam mitiorem, & a se facilius
 implendam acceptare, ut docet Suar. supra. Imò si poe-
 nitentiam, quam acceptavit, implere nisi cum maxima
 difficultate possit, poterit confessarius, qui etiam im-
 fuit, aut quiuis alius etiam illo inferior, audita iterum
 confessione peccatorum poenitentiam illam ex causa
 qua iusta, & rationabili mutare. Ita Syl. Henric. Suar.
 Valent. & alij, quos citat, & sequitur Laym. tract. 6. de
 Sacram. Poenit. cap. 15. qui etiam ibidem subdit, proba-
 bilem & in praxi tutam esse eorum poenitentiam, qui
 ferunt, alterum confessarium ex causa aliqua iusta poe-
 nitentiam mutare posse, etiam non audita confessione pe-
 catorum ob qua imposita fuerat: sic enim docent
 vald. Nauar. Victor. Tolet. & alij, quos ibidem citat.

Quæres, quo tempore poenitentia à confessario
 iuncta impleri debeat. Resp. cum distinctione. Vt
 enim illius implenda tempus à confessario præfixum
 fuit, vel non: si primum, v. g. si certis diebus ieiunium
 seruandum iniunctum sit, tempore illo præfixo imple-
 dum est: si secundum, poenitens, quam primum con-
 modè poterit, satisfactionem implere tenetur. Ita Suar.
 l. cit. vbi docet, illum mortaliter peccare, qui poenite-
 tiam grauem sine vlla rationabili causa tempore valde
 diuturno, ex sola desidia aut incuria differrer.

Est autem hic obiter obseruandum, damnatam
 lim fuisse à Sixto summo Pontifice in Bulla speciali de
 ta an

sa anno 1478. sententiam Petri de Osma, qui asser-
bat, non nisi peracta poenitentia confitentes debere ab-
soluti: quam quidem sententiam falsam, scandalo-
sam, & SS. Patrum decretis Apostolicisque constitutio-
nibus contrariam, & haeticam declaravit, cuius Bullae
mentio fit in censura Facultatis Parisiensis dato anno
1644. die 23. Iunii, in qua eandem vt temerariam, & ha-
reticam proscripsit.

APPENDIX.

De Indulgentiis, & Purgatorio.

QVONIAM supra diximus, posse confessarium in-
jungendarum satisfactionum rigorem, minuere oc-
casione Indulgentiarum, poenaque temporales pec-
catis, quoad maculam remissis, debitas, quibus in hac vi-
ta satisfactum minime fuerit, post hanc vitam in Purga-
torio esse luendas, vt vtrumque melius & certius intelli-
gatur, Appendicem hanc de Indulgentijs, & Purgatorio
apposuimus, in qua, quid de vtroque secundum Ca-
tholicae fidei normam sentiendum sit, breuiter expli-
cabitur.

PARAGRAPHUS I.

Quid sit, & quotuplex Indulgentia.

INDVLGENTIAE nomen, secundum communem,
& receptum Ecclesiae usum, significat poenae temporalis
peccato, quoad culpam remisso, debita condonationem,
quae fit ab Ecclesia ex iusta aliqua, & rationabili causa per
applica-